

בס"ד ט' מנחם-אב ה'תשע"ב
 הדלקת נרות - 19:22
 צאת השבת - 20:12
 רבנו תם - 21:05
שעון קיץ לפי הלוח המדויק של "אור החיים"

שנה שלוש עשרה - עלון מס' 632
 @ במוצאי שבת תענית ט' באב. (דחוי)
 (במידה ועד אז לא יתגלה מלך המשיח).
 @ ביום ראשון, **סיום הצום** בשעה 20:04
 @ במוצאי תשעה באב **"ברכת הלבנה"**.

אברהם יגל

לע"נ בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
 לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל.

כפטידין: "חזון ישעיהו"
 (ישעיה א')

פרשת דברים-שבת חזון

לפי פסיקת מרן מאור ישראל
 הרה"ג עובדיה יוסף שליט"א
 יש לומר "אבינו מלכנו" בשחרית ומנחה

מלנייני הפרשה:
 הקדמה קצרה לדברי התוכחה של משה סמוך לפטירתו.
 מינוי שופטים ושוטרים שיעזרו בהנהלת המנחה.
 חזרה על פרשת המרגלים.
 מסעי בני ישראל על יד הגבולות של אדום, מואב ועמון.
 כיבוש ארץ סיחון ועוג.
 חלוקת ארץ עבר הירדן מזרחה לבני ראובן, בני גד וחצי שבט המנשה.

מלנייני הפרשה:
 "אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל"
 שואלים העולם: מפני מה הקדים הקב"ה והראה למשה תחילה דור דור, ואחרי הדור את דורשיו ומנהיגיו, פרנסיו ושופטיו. והרי דרך מידת ארץ להקדים גדולי הדור לדור? לכך, היה ר' נפתלי מרופשיץ אומר: אילו הקדים להראות לו תחילה את מנהיגי הדור, היה משה מזדעזע ומתעלף למראה עיניו. אוי ואבוי, אלה מנהיגיך ישראל! אלה רבניך - אלה דרשניך? אלה שופטיך - דייניך? כיוון שהקדים והראה לו את הדור תחילה, נתקרה דעתו של משה, אמר, דור שכזה אינו ראוי וכדאי אלא למנהיגים, דרשנים ודיינים שכאלה.

מגילת איכה
 כל המגילות נכתבות על קלף, פרט למגילת איכה, שהיא נקראת מן החומש. מעיר בעל "הלבוש" - שאנו מקווים כל יום להיגאל מן הגלות ולהפוך את יום החורבן ליום שמחה, ואילו כתבו את מגילת איכה על קלף, היה נראה הדבר כאילו אנו מתכוננים, חלילה, להשתמש בה במשך שנים רבות.

"לא תכירו פנים במשפט... כי המשפט לאלקים הוא"
 כתב הגרי"א: כי כאשר הדיין נוהר בשוחד, אזי מסלף הקב"ה דברי הבודד, כדי שיבין הדיין הצדיק מדבריו שטענותיו שקר, ויקום הדין לאשורו. על כן אמר שלמה המלך: "עיני ה' נצרו דעת ויסלף דברי בוגד". עיני ה' הם שומרים את הצדיקים לבל ישכחו את הדעת, ודברי הרמאי הוא מסלף בכדי שיוודע רמאותו.

"זכור הזכור ותשח עליך נפשי" (גי כ)
 משל למלך שהלך לחמת גדר (חמי טבריה) ונטל בניו עמו. פעם אחת הקניטוהו ונשבע שאינו נוטלם. והיה נזכר בהם ובוכה ואומר: הלוואי והיו בני עמי, אף על פי שמקניטים אותי! וזה מה שאמר הכתוב (ירמיה ט', א'): "מי יתנני במדבר מלון אורחיים". אמר הקב"ה: הלוואי והיו בני עמי, כמו שהיו במדבר, שהיו מליינים עלי! ובדומה לזה: "בית ישראל יושבים על אדמתם ויטמאו אותה" (יחזקאל ל"ו, י"ז), אמר הקב"ה: הלוואי והיו בני עמי בארץ ישראל, אף על פי שטמאין אותה. (וילקוט איכה)

"רב לכם שבת בהר הזה" (א' ו')
 יש לרמוז בזה מה שמובא בגמרא (סוף ברכות): שלחו מבבל שאלה לארץ ישראל: מי עדיף סיני או עוקר הרים? (רצונו לומר: מי שבקי בחכמת התורה או מי שחריף בתורה). השיבו להם חכמי ארץ ישראל, שסיני עדיף לפי שהכל צריכים לבעל החיטים (למי שבקי בדינים ובהלכות) לפי שעל פיהם תצא ההוראה לישראל. זהו שאמר: רב לכם-אם אתם רוצים למנות לכם רב מקומי, תחפשו רק מי שהוא יושב בהר הזה - הוא הר סיני, כי סיני עדיף. (חן וכבוד)

"בית המקדש הרב מפני שנאת חנם" (יומא ט')
 אמרו צדיקים שבית המקדש נחרב מפני שנאת חנם ולא ייבנה אלא בגין אהבת חנם. זהו גם פירוש התפילה: כי אתה ה' באש הצתה ובאש אתה עתיד לבנותה - באש המחלוקת חרבה ירושלים, ואש אהבת ישראל היא תיבנה מחדש. (לבת אש)
"אלי ציון ועיריה כמו אשה בציריה" (קנינות)
 כל שלא ראה אשה בציריה - לא ראה יגון ושמחה מעורבים זה בזה מימיו. ציריה של היולדת מכאיבים וסופם שמחה בהולדת הילד. זוהי כוונת המקונן: אלי ציון ועיריה כמו אשה בציריה - נתחנס בזאת כי בעקבות הצירים, החורבן, הגלות וחבלי המשיח, תבוא עת דודים ונוכה לשמחת הגאולה ובנין בית הבחירה. (קדושת לוי)

"ינהרם את כל עיר מתם" (בי ל"ד)
 מתם - אות מ"ם בשווא. ופירושו: אנשים. כשבאה אות מ"ם בציריה פירושו: מתים. וסימן לדבר: שוא עומד - כחי. שוא שוכב (כצירה) - כמת. (סולת ומנחה)

פינת הניבים והפתגמים
חֶרֶב פִּיפִיּוֹת = חֶרֶב חֲדָה מְשֻׁנֵי קְצוֹתֶיהָ, דָּבָר מוֹעִיל שֵׁשׁ בּוֹ גַם פְּדֵי לְהִזְיֵק.
דוּגְמָה: לְדַעַת רַבִּים, מְסִירַת נֶשֶׁק לְאֶרְצוֹנֵי הַסְּרֹרֹר הֵיא חֶרֶב פִּיפִיּוֹת, הֵם הוֹרְגִים בְּנֵי.
מְקוֹר: "רוֹמְמוֹת אֶל בְּגְרוֹנִם, וְחֶרֶב פִּיפִיּוֹת בְּיָדָם" (ניבונכוו)
 [תהלים קמט ה].

הסירו מכשול מדרך עמי!
 אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה.
 במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן.

"שבת חזון"

השבת נקראת 'שבת חזון', על שם הפטרתה - "חזון ישעיהו בן אמוץ" (ישעיהו א, א-כז). ההפטרה כוללת את פתיחת ספרו של ישעיהו, ובה נבואת תוכחה חמורה כלפי עם ישראל, הממשיכים במצוות שבין אדם למקום (קרבנות ותפילה), אך מלאים בעבירות שבין אדם לחברו (רצח, השטת משפט, גזל), כסודם ועמורה בשעתן.

על "שבת חזון" היה אומר הצדיק רבי אברהם יעקב ברבי ישראל מסאדיגורה: השבת הסמוכה לתשעה באב - יום הבכי והאבל על חורבן בית מקדשנו ותפארתנו - היא שבת גדולה וחשובה. משל למה הדבר דומה? לאדם המצוי בחדר אפל, ובא חבירו ומכניס לתוכו נר דולק. מה חביב אותו נר, המפיץ אורו במחשכי החדר! בדומה לכך - אומר האדמו"ר, כשבא האור הזך של שבת קודש בימים של "בין המצרים", שהם ימי עצבות ומנהגי אבלות על חורבן בית מקדשנו והגלות המר, הוא משפיע לנו אור יקרות ואנו ששים ושמחים בו ביותר. (פרפראות לתורה)

"בניד כשתילי זתים" - חינוך

חינוך ילדיכם בתשעה באב

תשעה באב הוא יום קשה. קשה כמובן בגלל הצום. וקשה כי חם, וארוך, ואסור לעשות שום דבר. בסתר לב (ואולי אף בגלוי) מייחלים שיגיע כבר המשיח, שנהיה אחרי.

תכניות בין הזמנים המרתקות מנסות להתפרץ ללא הרף משולי התודעה, והמעבר הקיצוני הזה בין אבל לנופש הוא קשה. אבל, יהודים אנחנו, והורים אנחנו גם בימים קשים אלו, ומצוות חינוך אינה יוצאת לפגרה. נהפוך הוא, יום תשעה באב גם הוא הזדמנות להטביע בנפש הילדים רישום של תודעה יהודית, גם הוא יכול להחרט כיום חויית. לא חוייה בחוה ולא בפארק אקטיבי. משהו עמוק יותר, משמעותי, שיחבר אותם אל הייעוד והתפקיד האמיתי של כולנו בתור עם ישראל. זו הזדמנות לחנך את כולם ולערוך מבצע של "אהבת חינוך" וסיוע לזולת.

גם עזרה בסידור וניקוי הבית בשעות אחרי הצהריים הוא רווי בתוכן, טוב, הוא משקף את כח הנצחיות של עם ישראל. אין אוש, יש תקווה.

"כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בנחמתה". שנוכה כולנו בעזרת ה' לגאולה אמיתית בקרוב ממש. אמן.

חמישה דברים

אירעו בתשעה באב

- א. נגזר על אבותינו (דור המדבר) שלא יכנסו לארץ ישראל.
- ב. נחרב בית המקדש הראשון.
- ג. נחרב בית המקדש השני.
- ד. נלכדה ביתר.
- ה. נחרשה ירושלים על ידי האויבים לאחר החורבן. בית המקדש הראשון עמד (ת"י) ארבע מאות ועשר שנה והבית השני עמד (ת"כ) ארבע מאות ועשרים שנה ביחד הרי זה "כתית".

ברכה והצלחה

למורן דוידי בת גילה
לליטל דוידי בת גילה
על כל הסיוע והעזרה רפואה שלימה ופרנסה טבה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות ותזכנה לזיווג הגון משורש נשמתן הטהורה

ברכה והצלחה

לאירית אורלי, ליטל
ונועה בנות שושנה.
רפואה שלימה רפואת הנפש ורפואת הגוף, פרנסה טובה, אושר ושלווה ויתגשמו כל משאלות ליבן לטובה.

מרכות ואחיות לפייט

לאייל ואיתי גמזו הייו
לרגל הולדת התאומים יחי רצון שיעלו במעלות התורה והיראה ויצליחו בכל דרכיהם ומעשיהם ויזכו לחיים טובים. וברכה והצלחה **למישה וליכיה גמזו הייו**

רפואה שלימה ומזור

לשושנה רוזי בת מרים
בזל גזלי בת מרים
פרלה בת סופי מנבית
החלמה מהירה לרנ"ב אבריהן ושס"ה גידיהן, שתחזורנה לאיתנן במהרה.

ברכה והצלחה ופרנסה טובה

לדניאל ושימחה דוידי הייו
שתרמו לסעודה הרביעית בלויין. זכות השיעור בלויין של מרן הרה"ג **עובדיה יוסף שליט"א** לרפואתם והצלחתם. וברכה והצלחה לבנותיהם **בת-אל אפרת ואורטל** שתזכנה השנה לזיווג הגון משורש נש רפואה שלימה ומזור

שיעור התורה הגדול בתבל

ארגון **"אברהם יגל"** משדר בלויין **בכל מוצאי שבת** את שיעורו של מרן הרה"ג **עובדיה יוסף שליט"א** בבית הכנסת **"אוהל מועד"** בשעה **21:30** השיעור יוקרן על גבי **מסך ענק** בע"ה תתקיים **סעודה רביעית**, בחסות **"מאפיית בית הלחם"**

בריאות והחלמה איתנה :

ציון נאמן בן מרים הייו
משה נאמן בן מרים הייו
יעקב אהרוני בן זליכה הייו
מרדכי יעקובי בן ציפורה הייו
אברהם נאמן בן מרים הייו
ישראל פרג'י רפאל בן מרים הייו
יוסף חיים גאלי בן ג'מו הייו
זאבאי באבאי בן מורודי הייו
זהבה בת מרים מנבית
לכל חולי ופצועי צה"ל ועם ישראל.

לעיני הצנוע והענו

ציון מוסאי ז"ל
בן שבתאי ורחל שיחיו נפטר יג' מנחם-אב תשל"ו **ביום רביעי פקידת שנתו.**

לעיני הישר החסיד

פנחס כהן שירזי
בן עזרא ומונדני ז"ל נפטר ידי אב תשס"ג **ביום חמישי פקידת שנתו.**

לעיני הרה"ג

יוסף שלום אלישיב ז"ל
בן חיה מושא ז"ל נפטר כח' תמוז תשע"ב

לעיני החייל שנפטר השבוע

ה' אב תשע"ב **טל שוב ז"ל**
בן פאני ושמעון שיחיו שימליץ טוב בעד הוריו ומשפחתו

למשפחת פריד היקרה

משותפים בצערכם הרב עם פטירת האב הישר והענו **חיים פריד**
בן ציפורה ונפתלי ז"ל נפטר וי' מנחם-אב תשע"ב **המקום ינחם אתכם עם שאר אבלי ציון וירושלים ולא תדעו עוד צער.**

שבת שלום ומבורך

לעילוי נשמת :

מרים לאלזרי בת ביבי ז"ל
סעדה סויה בת איזה ז"ל
עטייה בן חנה חגי'אג' ז"ל
דיאמנטה חגי' בת רג'לה ז"ל
שרה נאמן בת מזל ז"ל
שהי דוידזדה בת פרי ז"ל
נורית דוידזדה בת שהי ז"ל

כלאפו (פאפו) חסן בן אליהו וכריה ז"ל
עזרא נסימי בן פרי ויצחק ז"ל
יצחק בנאי בן לאה ז"ל
רחמים (בבאי) יצחק-פור בן מרים ז"ל
משאלה (במון) גולגוליאן בן חתון ז"ל
שמעון שלומי ז"ל בן מרים שתחיה
סולטנה באבאי בת שמחה ז"ל

לע"נ **מרדכי לארי ז"ל**
בן שלמה ושרה הייו
נלב"ע י"ד טבת תשנ"א ת.נ.צ.ב.ה.

לע"נ **בבאי מוסאי** בן אברהם וזליכה ז"ל
נלב"ע ערב שבת קודש פרשת יתרו
כ' שבט תשנ"ו ת.נ.צ.ב.ה.

"אל תקרי הליכות אלא הלכות"

הלכות תשעה באב

א. השנה מתחיל הצום במוצאי שבת ולכן בסעודה שלישית המפסקת אוכל ושותה כסעודת המלך שלמה בשעת מלכותו.

ב. מפני כבוד השבת אין לשבת על גבי קרקע בסעודה המפסקת.

ג. ראוי להכריז בבתי הכנסת ולהודיע לצבור שתפלת ערבית במוצאי שבת, תהיה רק לאחר חצי שעה מזמן שקיעת החמה, ולא קודם. יאמרו בביתם "ברוך המבדיל בין קודש לחול" ובכך תהיה אפשרות לקהל להחליף בגדי שבת בבגדי חול, ולחלוץ נעלי העור שברגליהם כשליש שעה אחר השקיעה, ויבואו להתפלל בליל תשעה באב, במוצ"ש, בבגדי חול ובמנעלי בד המותרים בתשעה באב. [שו"ת יחווה דעת ח"ה סי' לח].

ד. אין אומרים "צדקתך צדק..." במנחה של שבת.

ה. אחר צאת השבת, קודם קריאת מגילת איכה, מברכים על הנר בורא מאורי האש, ואין מברכים על הבשמים. ואם שכח לברך על הנר, יברך אחר כך במשך הלילה. [ש"ע].

ו. חולה שאינו מתענה, צריך להבדיל קודם אכילתו על הכוס, שאין לאכול עד שיבדיל על הכוס. ויכול החולה להוציא ידי חובה את בני ביתו בהבדלה זו, אף על פי שהם מתענים.

ז. בשחרית תשעה באב יברך ברכת "שעשה לי כל צרכי".

ח. תשעה באב אסור באכילה ושתיה ורחיצה וסיכה ונעילת הסנדל ותשמיש המיטה, ולילו כיומו לכל דבר. ואין אוכלים אלא מבעוד יום, של ערב תשעה באב. ובין השמשות שלו אסור כיום הכיפורים, ואם קיבל עליו בפרוש בשפתיו שלא לאכול אחר שעד סעודה המפסקת אסור לאכול יותר אפילו עודנו יום, אבל אם קיבל עליו בהרהור בלבד, אינה קבלה. והכל חייבים להתענות בתשעה באב, ואסור לפרוץ גדר.

ט. מעוברות ומניקות שפטורות משאר צומות של דברי קבלה, מתענות ומשלימות בתשעה באב. ומעוברות ומניקות שיש להן חולי, אפילו אין בו סכנה, אין להן להתענות בתשעה באב, ואם יש להן חולשה רבה, יעשו שאלת חכם. ונכון לעשות שאלת חכם בכל מקרה, ויולדת תוך שלשים יום ולילה, יכולה להקל שלא להתענות בתשעה באב, ותאכל מיד בבקר. וכל שכן שיכולות המעוברות והמניקות, וכן יולדות, להקל באופן שחל תשעה באב בשבת, והתענית נדחת לאחר השבת, מכל מקום ראוי שהיולדת תוך שלשים יום לא תאכל להתענג, אלא כדי קיום.

י. חולה, אפילו אין בו סכנה פטור מלהתענות בתשעה באב, וחולה שנתרפא ועודנו חלוש ומצטער מאוד בתעניתו, מותר לאכול, ואין צריך אומד, רק שלא יאכל למעדנים.

יא. ראוי ונכון להחמיר שלא לעשן סיגריות בתשעה באב. ובפרט יש להחמיר בעת קריאת איכה וקניות בבית הכנסת, אבל לצורך קצת, כגון למי שרגיל מאוד בעישון, ויש לו צער גדול במניעתו מעישון סיגריות, יש להתיר לו לעשן בתשעה באב בצניעה בתוך ביתו וכדומה, אבל לא יעשן בפרהסייה בתשעה באב.

ובשאר הצומות אף הנוהגים לעשן ביום טוב, על ידי הדלקה מאש לאש, דחשיב אצלם לענין זה כאוכל נפש דשרי ביום טוב, אפילו הכי מותר לעשן בתענית.

יב. רחיצה אסורה בתשעה באב בין בחמין ובין בצונן ואפילו להושיט אצבעו במים אסור, ובשחרית נוטל ידיו עד סוף קשרי אצבעותיו בלבד, ולאחר שניגבם ועדיין לחות קצת, מעבירם על עיניו. כהנים נוטלים ידיהם כרגיל כבכל יום.

יג. אסור לקרות בתורה נביאים וכתובים ואסור לשנות במשנה ומדרש וגמרא בהלכות ובאגדות. אבל קוראים מגילת איכה ובאיוב וברימיהו וקיינות.

יד. אין אומרים וידוי ונפילת אפיים במנחה של תשעה באב מפני שנקרא מועד, שנאמר "קרא עלי מועד לשבור בחוריי".

טו. מקדשים הלבנה במוצאי תשעה באב, אבל צריך להמתין עד שיהיה חושך [צאת הכוכבים] באופן שתהיה הלבנה ראויה ליהנות מאורה. וטוב שיטעמו איזה דבר קודם הברכה. ואף שרואה הלבנה, לא יברך עד מוצאי ת"ב. ואין בזה איסור משום אין מעבירין על המצוות.

"מכל מלמד" השכלתי... זה לא הליון 15 מציאות

מעשה באב, מלך אדיר, שתפר לבנו חליפה מפוארת. הילד, שלא ידע להעריך את חשיבותה של החליפה, כי עדיין רוח נעורים מפעמת בו, התגולל עמה במשחקיו, עד שנקרעה והושחתה. ראה זאת האב, למרות צער, מיהר לתפור לבן חליפה חדשה, אחרת יפה ומיוחדת כבראשונה. וכי מה? ייתן לו ללכת בבגד שאינו ראוי למעמדו ולסגולתו של הנצר המלאכותי! אבל החליפה הוחלפה והילד לא. נשאר כמות שהיה, ילדותי וטיפשי. לבש את החליפה בגנדרנות ורץ לטפס על העצים. נקרעה אף חליפה זו. והושחתה לבלי הכר. מה עשה האב? הפעם תפר חליפה, יפה ומיוחדת משתי קודמותיה. אבל כבר לא הפקיד את החליפה בידי הילד, הבין כי רוח שובבות תשחית את בגדו. לפיכך נטל את החליפה המשובחת, ושם אותה בארון למשמרת, עד שיתגבר הילד וידע להשתמש בתוארו המיוחד ובחליפתו המשובחת המקרינה את מעמדו הסמכותי. אבל מעתה, תפקיד החליפה יהיה לא רק לְפֹת את הילד בעתיד, אלא לְשֹׁשׁ כבר עכשיו כְּךָ? לחינוכו, מדי פעם היה מראה האב לבנו את החליפה היפה. והבן השתוקק לזכות בה, עד שהחל להטיב הליכותיו.

משל זה היה ר' לוי יצחק מברדיטשוב אומר **בשבת חזון**. הקב"ה נתן לנו את ביהמ"ק הראשון אבל אנו במעשינו השליליים החריבנוהו. הבורא גם הפקיד בידינו את ביהמ"ק השני וגם אז לא ידענו לשפר את התנהגותינו. ואז הפקיעו מידינו את ביהמ"ק השלישי, הוא היפה והמושלם מכולם הותיר הבורא בשמיים. "מקדש ה' כוננו ידוך". ביהמ"ק הזה יָרַד בקרוב בעזיזי, כשכולנו נדע כבר להעריך. אבל כמו אותו אב שמוציא את החליפה השלישית ומראה אותה לבנו שייטיב דרכיו, כך בדיוק עושה עמנו הקב"ה. מראה לנושמותינו את העתיד לבוא. ושבת זו נקראת 'שבת חזון', כי בשבת זו מראה לנו הבורא את חזונה של הגאולה. כל נשמה יהודית רואה בחזון את ביהמ"ק והגאולה השלימה. ואם בעיניים גשמיות לא זכינו לראות עד כה את הנחמה בכל זאת הנשמה כבר רואה. ומכ"ז זה מתחזקת ומתעצמת, וע"י ראייה זו מיטיבים אנו את דרכנו, עד שימהר גאולתנו. אמן!

רפואה אלטרנטיבית

זרעוני דלעת

טובים לטיפול בתולעי מעיים, כאשר הם נאכלים טריים או מרוסקים ומעורבבים בדבש. הדלעת עשירה בוויטמינים ובעיקר בוויטמין A. זרעוני הדלעת עשירים מאוד בחלבונים, ויטמינים ומינרלים. הם מרכיבים את דרכי השתן, מונעים צריבה ומטפלים גם בדלקת בלוטת הערמונית-פרוסטטה ומגבירים את אונות הגבר. ערכם התזונתי נשמר גם לאחר בישול. הדלעת מחזקת תשושים ומבריאים, ומחזקת את מערכת העיכול.

שיבנה בית המקדש

הס בבית, פני כולם נפולים,
 על שרפרף יושבים קטנים כגדולים,
 קינות מבכים על חורבן המקדש,
 בתחינות מבקשים לבנותו מחדש.
 ואני כאן מרגיש קצת נבוך בין האבלים.
 אינני מבין כיצד הם יכולים,
 לשבת בצער במשך יום תמים,
 בגלל מה שארע לפני מאות בשנים!
 והרי כה נחמד לנו כאן, בביתנו,
 יפים ושלמים כמעט כל רהיטנו,
 מזון במקרר ב"ה יש בשפע,
 אין חיה מטרידה, לא נמר ולא צפע,
 אין זו עת מלחמה, לא משחית ולא חרב,
 אפשר לשחק מני בוקר עד ערב!
 על כן לא אוכל להבין איך ניתן,
 לבכות על חורבן שקרה כה מזמן.
 ניסיתי מעט לצייר ולכתוב,
 ניסיתי למצא חברים ברחוב.
 לבסוף מלמצוא תעסוקה התייאשתי,
 ואל אבא לשטוח תמיהתי, נגשתי.
 אבא - ביקשתי - אנא לי באר,
 כיצד מצליח אתה להצטער??!
 אבא נשא כלפיי עיניים דומעות,
 וחיך דל עלה על שפתי הצמאות.
 הזמינני לישוב לצדו על מזרון
 וניסה להסבירני עד מה גדול החסרון!
 הבה נחשוב - כך אבא פתח,
 כמה ליבנו מוכתם ומלוכלך.
 כל עוון וכל חטא משאירים חותמים,
 מעיקים ורובצים, לא זעים ממקומם.
 רק בבכי רב, חרטה ווידוי
 וגם עזיבת החטא כראוי.
 ניתן במאמץ כביר לכפר
 ואת לבנו מרושם החטא לטהר.
 אך שער בנפשך, לפני אלפיים שנים,
 כשעבדו בבית המקדש לויים וכהנים,
 הרי מיד כאשר שגית, חטאת,
 קרבן חטאת להביא מהרת,
 ולאחר שהקרבן מן הבקר או מן הצאן,
 נקי וזך נותרת מכל שמץ עוון!
 הקשבת, כשכולי אחוז דמיונות,
 בלבי מתאר הקרבת קרבנות,
 נזכרתי לפתע בחטא בו נכשלתי,
 'שיבנה המקדש!' לרגע יחלתי,
 ואז אבא המשיך לדבר
 ועל נפלאות המקדש לספר.
 כעת הוא נזכר בלשכת פלהדרין,
 בה ישבו וגם דנו זקני סנהדרין.
 על פיהם נשק כל דבר במדינה,
 כל משפטיהם צדק על פי גמרא ומשנה.
 איש ורעהו, כי ימצאו ניצים,
 באים לפניהם ויוצאים מרוצים!
 בין חיובי ממון ודין כל איש או אשה,
 הכל נפסק עפ"י תורתנו הקדושה.
 נזכרתי בהשוואה העלובה לימינו,
 כאשר לא על פי התורה מתנהלת מדינתנו,

איש הישר בעיניו יעשה,
 ואין רשות להעיר או לעשות מעשה,
 השבת הקדושה בחוצות מחוללת
 כל התנהגות ראויה כבר גוועת, נובלת.
 אהה, מי יתן וישבו זקנים,
 אל בית המקדש אל לשכת פלהדרין!
 ואבא ממשיך, דמעתו מתגלגלת,
 מספר על לימוד התורה בתוחלת
 יודע אתה בני - כך פונה הוא אלי,
 כי מוחנו וליבנו אטומים למדי.
 גם עם יגיעה רבה ומאמץ בלתי נדלה,
 עדיין כל חלקנו בתורה לא יתגלה
 עד בא יבא משיח צדקנו,
 שנוכה לראותו במהרה בימינו,
 כי רק כאשר השכינה בתוכנו שוֹרָה
 אפשר שנוכה בחלקנו שבתורה
 אוי, נורא! - כך נבהלתי, הרמתי גבות.
 משקיע אני בלימוד כה רבות,
 האמנם כל יגיעתי רק לשוא?
 אנא, השם בנה בית מקדשנו עכשיו!
 אך לא זו בלבד - מתרגש אבא ואומר,
 מצחו מתקמט וקולו הולך וגובר
 היודעים אנו פשר השראת השכינה,
 כאשר כל תפילה, בקשה או תחינה
 מתקבלות ברצון וללא מחיצות!
 והדברים כפשוטם, לא סתם מליצות,
 ממש כרצונו של כל איש ואיש
 ממלא ה' יתברך במאור פנים,
 בלי עיכובים, חיש.
 אך עתה משחרב הבית למדונו נביאים
 כי הסתלקה השכינה למעלה אל
 שבעה רקיעים.
 מחיצה של ברזל ניצבת, עומדת,
 בינינו לבין אבינו שבשמים מפרדת.
 לכל תפילה ובקשה כמה התאמצות נדרשת
 כדי שנוכה אל המלך לגשת.
 ובינתיים צרות על עמנו נכתות
 שבעים זאבים סביבנו, יגון ואנחות.
 ישבתי, הקשבת, גדל כאבי,
 אך עדיין לא תם הסברו של אבי.
 בני יקירי - אמר, נאנח,
 בכל מה שהזכרנו רק צוהר נפתח.
 כי הכאב הגדול ביותר לעמינו
 הוא באשר לחוש את הכאב,
 אין ביכולתנו!
 כאשר חרב המקדש, חרבה אומתנו,
 נטלה מאתנו ציפור נשמתנו.
 למי אנו דומים? - למתים דוממים,
 אשר מאוס לא חשים
 ואינם מרגישים,
 אינם מכירים בגודל האסון
 אין לנו הכלים ודלה הלשון.
 ועל זאת נככה ביותר,
 ועל כך נבקש,
שיבנה בית המקדש
ועבודתו במהרה תתחדש!!
 (שבת בשבתו)

כיצד הוחצמה ההזדמנות

ב-30 בדצמבר 1516 כבש
 השולטאן העותמאני סלים את
 רמלה מידי הממלוכים, לאחר כ-50
 חודשי קרבות רצופי נצחונות.
 מרמלה עמד המסע להמשיך
 דיומה עד לנצחון הגדול בקרב
 רידניה (קאהיר) כעבור שנה.
 בהזדמנות זו יצא השולטאן
 לבקר בירושלים ובחברון.
 בהגיעו לירושלים התמקם
 במרומי הר הבית, והנה לעת ערב
 הבחין באשה זקנה נושאת שק
 זבל ומשליכה אותו לרגלי הבנין
 שבו בחר לגור. כעס השולטאן
 מאד וציווה להביא לפניו את
 האשה. נפלה האשה על פניה
 והתנצלה: "ינוצריה אני וגרה
 הרחק מירושלים, מרחק הליכה
 של יומיים. מסורת היא בידינו,
 הנוצרים, מאז שכבשו הרומאים
 את הארץ, שחובה על כל איש
 ואשה להשליך זבל במקום הזה.
 כל הגר בירושלים חייב לעשות
 זאת כל יום; התחקה השולטאן
 אחרי הסיבה להוראה מוזרה זו,
 ונדע לו שהמדובר בכותלו
 המערבי של הר הבית, אותו לא
 הצליחו הרומאים להחרוב. ולכן
 גזרו שכאן, עיי שער האשפות,
 ישליכו הכל את אשפתם על מנת
 שישתקע לחלוטין זכרו של הבית,
 ולא ייזכר שם ישראל עוד.
 החליט השולטאן שמה שהחריבו
 קודמיו יבנה הוא, וציווה לפזר
 מטבעות בגל האשפה שהצטבר.
 מיד הגיעו מכל העברים אנשים
 והחלו מפנים את האשפה
 מהמקום על מנת לזכות
 במטבעות. השולטאן ציווה
 להמשיך כך יום יום, עד שנתגלה
 ראשו של הכותל. על מנת שלא
 ימשיכו הנוצרים במסורתם, גזר
 השולטאן לבל יהיו עוד איש
 להשליך שם את אשפתו.
 לאחר שנתגלו כמה מנדבכי
 הכותל, הזמין אליו השולטאן את
 יהודי המקום והציע להם לחזור
 ולבנות את בית המקדש. החלו
 היהודים מביטים זה בזה. סך
 הכל ישבו בעיר כ-300 משפחות,
 רובן דלות וקשות יום, וכיצד
 יוכלו ליטול על שכמות תפקיד רם
 מעלה זה?! על כן השיבו: "אדוני,
 לא לנו בני אדם לבנות את בית
 אלוקינו. מאמינים אנו שהבית
 ייבנה על ידי הקב"ה בכבודו
 ובעצמו ולא על ידי זולתו." "אם
 כן", ענה להם השולטאן, "עד
 שתירד אש מן השמים וייבנה בית
 מקדשכם, אבנה אני פה את מקום
 תפילתכם", וההמשך ידוע...
 ("אלה מסעיי" לרי משה חאגיז)